

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

Coloniae Munatianæ, 1665

De Svccessionibvs Ab intestato. Titvlvs XXVII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62915)

limo, tricesimo a die, siue aliis, ad perpetuum cultum divinum legantur ecclesiis vel reliquis piis locis, canonice portio. (Dummodo in fraudem, non fiat ut ea Episcopus seu parochialis ecclesia debeat defraudari) deduci non debet.

DE SUCCESSIIONIBVS AB intestato.

TITVLVS XXVII.

CAP. I.

Curios bona propria dare potest, cui vult: sed si decedat intestatus, non habet sanguines succedere ecclesia. h. d. i. i. i. g. f.

Ex Concilio apud Alitensem. habito b.

Sed hoc e ibidem inventum est de Episcopis, Presbyteris, & clericis: ut si per hereditatem, vel alio modo intuitu personae aliquid adquisierint, donare eis liceat cui voluerint domi vivunt. Si autem ante obitum, quam hoc fecerint, altari cui ferviunt, omnia perpetuo sanctificentur, & in jus ejus tradantur.

CAP. II.

Si sim servus, Presbyter factus intestatus decedat, eius bona dividantur secundum formam hic contentam. h. d. secundum intellectum singularem, qui hodie etiam tenet.

Ex concilio Tribur. f.

Sandio & concilio adlatum est, quod quidam laici improbe agant contra Presbyteros suos, ita ut de morientium Presbyterorum substantia partes sibi vindicent, sicut de propriis servis. Interdicimus itaque; ne hoc ulterius fiat, sed sicut liberi facti sunt ad suscipiendum gradum, & agendum officium divinum, ita nil ab eis prater divinum officium exigatur. Peculium vero ipsorum dividatur in quatuor partes, quarum una Episcopo, altera h. ecclesie, tertia pauperibus, quarta parentibus adsignetur: & si non sint idonei parentes, Episcopus eam recipiat, & in usum ecclesie diligenter distribuat. Et si quis contra hoc presumpserit, anathematizetur.

CAP. III.

Attingendo duas notabiles & singulares intellectus hujus capituli, formati secundum quemlibet intellectum. Et primo sic: Vult testamentum ad pias causas conditum per verba enunciativa, etiam propter aliud prolata, quamquam successio seu restitio veniat ad exclusionem alterius ecclesie. Vel aliter secundum alium intellectum, & sic: Per unum testem de veritate, & per confessionem etiam incidenter factam probatur oblatio, etiam quo ad effectum consequens bona oblata.

Innocentius III. k. Marmen. Episcopo.

Cum dilectus t. filius Abbas de Bruia, pro causa, quam adversus Episcopum Avenen. habebat, diutius expectasset: Abbas proposuit ante dictus, quod Archipresbyter de Alerio, ad participationem orationum monasterii de Bruia, obtulit se & sua: [1 & infra.] Sufficienter intelleximus esse probatum, quod dictus Archipresbyter agens in extremis velut ultimam exprimens voluntatem, adseruit se & sua monasterio contulisse. Unde cum requisitus esset, ut conderet Testamentum, respondit se non posse testari, quia se & sua contulerat monasterio supradicto: & licet unus testis solus dixerit se vidisse, quando se & sua obtulit monasterio: quia tamen alii testes dixerunt se audivisse ipsam in Abbatis presentia, quod n. predictum est, con-

a. Hic alio die, nusquam apparuit. b. Alitens. c. Cap. i. eod. tit. in i. comp. d. Dicitur, ut deest in omnibus manuscriptis, & prescribitur. f. Tribur. g. Burch. l. 2. Dec. e. 208. lvo p. 6. c. 11. & c. 2. eod. tit. in i. comp. h. altera vero. i. sunt. k. Nivernens. l. Luens. 1. Cap. i. eod. tit. in 2. comp. m. Contestari. h. d. i. i. i. g. f.

stentem, non tanquam sufficienter probantes, sed tanquam vehementer admiculantes, adseritionem Abbatis plurimum adjuvabant. Quia vero pars Episcopi adseribat se velle probare, quod dictus Archipresbyter in extremis laborans tanquam Phreneticus alienatus erat a mente, unde non valuit, quod expressit: Nos causam h. illam tibi sub hac forma duximus committendam, quod nisi prefatus Episcopus legitime probaverit, sepedictum Archipresbyterum lux mentis compotem non fuisse, cum ultimam voluntatem expressit super impetitione monasterii perpetuum ei silentium imponatur & compellatur restituere monasterio, quacunquē de bonis ipsius Archipresbyteri, vel etiam monasterii occupavit. Si vero legitime probaverit Archipresbyterum, quae super ultima voluntate praemissa sunt, alienata mente dixisse: ad faciendam ei nomine parochialis ecclesie (cujus ipse administrationem gesserat dum vixisset) restitutionem bonorum, quae ipsius Archipresbyteri fuerant, monasterium condemnatur, cum idem Archipresbyter ab intestato decesserit: ipsique monasterio super impetitione Episcopi silentium imponatur.

[1. Quibusdam rebus suis usas suo simpliciter reservatis. De manu cuiusdam fratris usulem canonici argumentationem corona in signum illius oblationis accepit, & quod hanc concessionem hoc modo fecisset, & non suo nomine, sed monasterio possidebat, & monasterio quicquid acquirebat, acquireret: sicut fuit in communi capitulo protestatus, & in hoc etiam publice per viginti annos fere idem Presbyter nullo contradicente vel reclamante permansit, ita quod per publicam famam in omnibus notum erat. Nam Abbas de Bruia qui pro tempore fuerat et ipsi Monachi rebus illis non secus quam alii rebus monasterii propriis sciente Episcopo Edunens. qui pro tempore erat, & in nullo penitus reclamante, publice utebatur. Id autem quod mente compos dictus Archipresbyter fecerat inter vivos in ultima voluntate mente sanus, licet eger corpore, confirmavit. Cumq. idem Abbas & Monachi res sic legitime datus, & alias quas ipsi Archipresbytero concesserant ad utendum ad suum monasterium reducere volens, praedictus Episcopus ei violentiam inferens, non solum res Archipresbyteri, sed etiam res ipsius monasterii occupavit: quas cum in bona pace repetere, ipsi rebus illis, ut ei posset grassandi materia plenior indugere sed. Apostolic. appellavit, in octavas sancti Martini proxima prateriti, sua terminum appellationis praefigens. Contra praedictus monachus Episcopi allegavit, quod antequam donatio illa facta sit, Archipresbyter erat positus extra mentem, ita quod cum interrogatus fuisset, An Monachi un tu habitum suscipere? & respondisset, Volo: statim interrogatus ab alio, Vult esse asinus? respondit, volo similiter. sicq. praedicti Monachi eum ad suum monasterium deportarunt, quod idem monachus se obtulit probaturum, quibus auditu & cognitio.]

DE SEPULTVRIS d.

TITVLVS XXVIII.

CAP. I.

Decedens intestatus, sepelitur in sepulchro majorum, vel ubi estigitur sepultura parochialis, tamen ecclesia habeat canonice portionem ejus, quod relinquat ecclesia sepultura. hoc dicitur, secundum veriorum intellectum.

Leo III.

Nos instituta e majorum patrum considerantes, statuimus unumquemque in majorum suorum sepulchris jacere, ut Patriarcharum exitus docet. Nulli tamen negarium propriam eligere sepulturam, & etiam alienam. Dominus enim & Magi-

a. Erat a mente. b. Ipsam. c. Dicitur ipse, deest in plurimum in antiq. d. In uno Vaticano ita: De sepulchris mortuorum. e. Post Concil. Lateran. sub Alex. III. p. 43. c. 2. & Cap. 3. eod. tit. in i. comp. & 1. d. e. d. d. d. lib. 8.